

Но много като задълбахъ,
Ножчето си накакъ отървахъ,
Тя като голѣма мерета,
Ножчето ми на де залета,
И азъ слязвамъ подиръ него,
Ушъ да го търся че дѣ го,
Три дѣня ходихъ и тази мерета,
Ниможяхъ да го връхлетя,
Минахъ отъ него рѣкохъ да го оставя,
Тръгнахъ та излязохъ на края,
Като минахъ въ Влахія,
Излязохъ много бахтлія.
Рабатата ми замязъ,
Чи ща намѣря нашъ брязъ,
Като вървахъ прѣзъ селата,
Власята уряхъ по нивята,
Тамамъ въ едно село да влязъ,
Туко саглѣдахъ наша брязъ,
Единъ Влахъ като я подмѣгналъ,
Въ плугъ да уре бѣши я упрѣгналъ,
Отъ странъ два чифта биволи,
А отъ странъ сама брязъ ниволи,
Като си видѣхъ пчелицата,
Не ми търпя веки душицата,
Скарахъ ся съ Влаха кутрешки,
Зехъ да му казвамъ чулешки,
Бе чулякъ хичъ тѣй ли мязъ,
Да упрѣгнишъ ти наша брязъ,
Скоро да ми пуцашъ пчелицата,
Че сега ти смазвамъ главицата,